

Hercules Maraton 2010 (23 mai)

Numărătoarea inversă se apropie de sfârșit! Sâmbătă la ora 8 e prevăzută plecarea spre Valea Cernei. Echipa de suporteri e formată din Bogdan, noul meu coleg de servici, Caius și Edy. Într-o altă mașină, alt Bogdan care va participa și el la Maraton.

Ora 8 devine ora 9, dar ce contează... Pe la ora 13 ajungem cu bine la Gara Herculane unde îl așteptăm pe al doilea Bogdan, apoi după un scurt popas prin stațiune, ajungem la locul de campare. Erau deja o sumedenie de corturi instalate dar poiana e suficient de mare încât să ai de unde alege locul potrivit... În fine găsim locul ideal și instalăm uriașul cort: aproximativ $L \times l \times h = 4 \times 2 \times 2$ (metri).

Edy supraveghează cu atenție instalarea cortului...

Vremea era destul de promițătoare: deși plouase și cerul era înnorat, din când în când apărea și soarele care înveselea atmosfera.

După ce am prânzit rapid la Motelul Dumbravă, am hotărât să facem o tură prin Cheile Țăsnei. Tura asta era tocmai bună pentru acomodarea cu traseul de mâine, deși acesta va fi pe versantul opus, prin Munții Cernei, în vreme ce Cheile Țăsnei se găsesc în Munții Mehedinți.

Drumul a început prost pentru mine. După primii cincizeci de metri am alunecat și am căzut lovindu-mă zdravăn exact în locul în care unor mamifere le crește coada! M-am ridicat și, deși căzătura mă durea destul de tare, am continuat drumul spre Chei. Prima parte urcușul este destul de abrupt, însă peste vreo 20 de minute am ajuns la o

potecă săpată în stâncă ce ne-a scos la un punct de belvedere de unde am putut cuprinde întreaga splendoare a Văii Cernei. La câteva sute de metri sub noi se vedea tabăra de corturi, mașinile din parcare, iar în zare, de partea cealaltă, semețul Vârf Arjana, în jurul căruia vom alerga mâine.

Valea Cernei văzută de la intrarea în Cheile Țăsnei

Vremea era la fel de capricioasă: când ploua, când ieșea soarele... Am continuat drumeția prin chei până la Moara Dracului ce fusese recent folosită la măcinatul grâului.

Trei morari...

... și doi Bogdani!

Spre deosebire de alți ani, de data aceasta debitul apei era foarte mare prin chei. De când umblu pe acolo, niciodată nu am văzut Țăsna atât de umflată. De cele mai multe ori firul de apă al Țăsnei se pierde printre pietre cam la jumătatea cheilor, de unde își continuă curgerea prin tainice galerii subterane.

Spre surprinderea mea, Edy, căruia îi este foarte frică de apă, a prins curaj și a traversat cu plăcere apa vijelioasă și rece. Bine că în Timiș nu a intrat în apă mai mare decât gleznele sale, iar aici sărea prin apă de pe un mal pe celălalt fără nici o urmă de teamă!

Nu mi-e frică, nu mi-e frică...!

Am revenit pe același traseu, până unde începe coborârea însă de aici am continuat pe poteca săpată în stâncă ce ne-a scos într-o poiană liniștită. De acolo, pe o cărare discretă prin iarbă am ajuns la șosea, la vreo 200 de metri de Motelul Dumbravă. Am sosit la timp pentru ultimele formalități: am primit un tricou, numărul și chipul de cronometrare, apoi am fost ademeniți să ne furajăm cu niște macaroane cu brânză și sos vânătoresc, deosebit de gustoase, oferite de sponsorul Monte Banato.

Seara, înspre Arjana cerul părea promițător...

Între timp Bogdan și Caius au avut sarcina să pregătească micii și aripile de pui dar nu s-au descurcat singuri. Într-un târziu am reușit să facem o porție de mici și una de aripi care au fost delicioase, ținând seama și de condițiile în care le-am preparat, fiindcă între timp se înserase și bineînțeles că ploua monoton...

Destul de devreme, pe la ora 22 am sunat stingerea. Cei doi Bogdani au dormit într-o "camera", Caius și cu mine în cealaltă "cameră". Am uitat pe cineva? Evident că după ce l-am curățat cu grijă, Edy și-a găsit locul în "camera" noastră unde a dormit ca un prunc... Prima sa noapte petrecută în cort!

Până aici toate bune și frumoase... Dar cu coccisul meu cum rămâne? Un adevărat calvar să mă dezbrac, să mă întind în sacul de dormit... Iar să mă întorc de pe o parte pe alta era aproape imposibil. Mă întrebam cum voi putea umbla dimineața dacă nici măcar nu pot dormi noaptea... Mă bazam pe faptul că la mers nu m-a deranjat atât de tare ca la șezut. Om vedea dimineață...

Ora 6:30, primul apel al ceasului; nicio reacție; la al doilea apel încerc să ies din sac dar operațiunea este la fel de dureroasă ca și intrarea în sac.

În fine, părăsesc cortul și merg la toaleta Motelului. Vremea este închisă, nu plouă, dar nici perspective de soare nu se arătau. Merg destul de lejer, dar la coborâre și urcare îmi amintesc de căzătura într-un mod nu tocmai plăcut...

Până m-am întors la cort s-a trezit și Bogdan. De Edy nu mai vorbesc... El este mereu primul trezit și niciodată nu cere "încă cinci minute" prelungiri!

Am înfulecat pâine cu miere dar și o cană cu lapte. Se pare că am făcut o alegere destul de bună pentru că pe tot traseul nu am simțit senzația de foame. Drept este că pentru traseu mi-am umplut borseta cu fructe uscate, glucoză și energizantele primite de la Sponser. La astea am mai adăugat un tub de gel cumpărat tot de la Sponser. Apă nu mi-am luat fiindcă știam că pe drum vor fi suficiente puncte de revitalizare dar și izvoare de unde mă pot adăpa.

Pe Bogdan și Caius i-am lăsat dormind... Nici care nu s-a sinchisit de noi... Doar Edy și-a luat rămas bun de la noi privindu-ne nedumerit: unde plecăm și pe el nu-l luăm?

Până la locul de start e un kilometru. Deodată claxonează o mașină. Mă uit și nu mi vine să cred: era Ionuț de la Meteo Cuntu! M-am bucurat tare mult că l-am văzut, chiar nu mă așteptam să-l întâlnesc aici! Venise pe acolo că mai târziu avea meci de fotbal în zonă cu echipa sa din Vârciorova. Ne-am urat reciproc succes și ne-am văzut de ale noastre.

Am început o încălzire ușoară... Puteam să mă mișc destul de bine, doar cu aplecările era mai greu...

Ultimele minute... ne strângem în spatele liniei de start. Circulația a fost oprită pentru vreo oră. Se dă un singur start atât pentru maraton cât și pentru semimaraton. Așa că peste 200 de concurenți ne căutăm un loc bun pe podul de peste Cerna, ce duce spre

Vânturătoarea. Dar nu pentru turiști a fost construit podul ci pentru accesul la cele două construcții, probabil hoteluri, ce se înalță pe malul celălalt. Tare-s curios ale cui sunt și cine e beneficiarul adevărat al podului...

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 START!

S-a plecat într-o alergare destul de susținută pe 2300 de metri pe șosea. Nu-i cine știe ce... Alergam pe cât posibil pe marginea drumului unde era pământ sau iarbă, să nu forțez genunchii pe asfalt. Îmi ajungea problema pe care o aveam, măcar cu genunchii să nu recidivez.

După cei 2300 de metri am intrat pe o potecă ce urca domol dar susținut spre biserică din Dobraia. Se știa că urcușul va fi lung așa că puțini au continuat alergarea, dar se mărșăluia în ritm alert. Între timp s-a pornit ploaia dar frunzele copacilor îi atenuau efectele. La primul punct de control am trecut la 10:31, cu 20 de minute întârziere față de graficul meu. Asta nu-mi prea plăcea, dar cei din PC m-au asigurat că e un timp bun... Nu i-am contrazis...

Baie de nămol...

De aici drumul iese din pădure, oferind ochilor un peisaj deosebit de pitoresc, scăldat de primele raze de soare de azi. Poate că vremea se va îmblânzi totuși... Dar nu e nici timp și nici vreme de contemplat: cele 32 de secunde de permisie au trecut, așa că soarele a fost nevoit să se retragă în spatele unui nor, care pe loc ne-a pedepsit cu o ploaie mărunță și persistența. Spunând "și noi", mă refer la o pereche cu care m-am intersectat de câteva ori: ba ei rămâneau în urmă, ba eu... Am mers împreună o bucată, apoi s-au depărtat și i-am pierdut din priviri.

Am continuat singur vreun sfert de oră. De la o vreme aud pași în urma mea și întorcând capul văd că o fată încearcă să de apropie de mine. Fiindcă în urma ei nu mai era nimeni, am așteptat-o că doar... aveam același drum, nu?

Din spusele fetei, noi eram ultimii. Nu-mi venea să cred dar pe de altă parte, într-adevăr, în urma noastră nu se mai vedea nimeni. Dar nici cei din față nu erau foarte departe, aveau avans cel mult zece minute.

Am pornit împreună încercând să ghicim pe unde se ascundea Arjana în ceață deasă ce acoperea vârfurile. Ne apropiam de Bogâltin, punct de control situat la

jumătatea traseului, care trebuia atins până la ora 13. Mihaela (așa o chema pe însoțitoarea mea) nu era convinsă că vom ajunge, dar în cele din urmă am atins kilometrul 19 la ora 12:40. Fata de graficul meu eram cu 40 de minute întârziere. Aveam să aflu că la ora aceea primii trecuseră deja linia de sosire!

Mihaela îmi povestește cum era să rateze Maratonul din cauza unei întâmplări din ajun. În curtea pensiunii la care era cazată a găsit un pui de șarpe pe care îl credea mort. L-a bâzâit să se convingă că-i mort dar avea să se convingă de contrariu: tânărul șarpe a țâșnit și a mușcat-o de deget. Neștiind cărei familii aparținea puradelul, au plecat cu mașina val-vârtej tocmai până la Turnu Severin unde i s-a făcut pentru orice eventualitate un vaccin anti viperin și un antitetanos. Când s-a întors se aflase de pățania ei și a fost scoasă de pe liste; în cele din urmă a fost admisă totuși, dar pe propria răspundere...

De la Bogâltin începe un urcuș lung și destul de greu; la asta s-a adăugat ploaia care a început să cadă torențial. Am urcat o bună bucată însoțiți de alți doi concurenți nedespărțiți, Monica Antal și Sorin Strizu. După câțiva kilometri s-au desprins destul de mult. Am ajuns la Cracul Ciumerna tocmai când ei se pregăteau de plecare. Acolo ni s-a spus că urmează ultimul urcuș de vreo 700 de metri lungime prin golul alpin unde marcajele sunt pe pietre. Am stat să ne tragem sufletul apoi am luat-o din loc. Ploua atât de tare încât nici pădurea nu mai oferea niciun fel de protecție. La asta se adăuga și frigul ce s-a instaurat la cei 1400 de metri la care ne aflăm. Am continuat pe o potecă ce cobora ușor, apoi am ajuns la o stână. Eram îngrijorați că n-am mai întâlnit semne, deși până acolo traseul era foarte bine semnalizat. Poteca era destul de bine drenată, nu lăsăm urme, așa că era normal să nu vedem urmele gloatei ce ar fi trecut pe acolo. De câteva ori am văzut totuși urme de bețe de tracking și asta m-a liniștit întrucâtva... După ce am dat de stână, am ajuns și la golul alpin mult așteptat. Doar că de aici se desprindeau mai multe poteci și nicidecum nu părea să fi fost cea bună. Am evaluat situația și am decis să ne întoarcem. Am făcut așadar cale întoarsă și după vreun sfert de oră am revenit aproape de ultimul punct de control.

Acolo, într-un copac am văzut un capăt al unui marcaj, restul fusese rupt... Drept este că pe un alt pom era pus semnul de "interzis", dar cum mergeam cu capul în pământ din cauza ploii, nu l-am văzut. Ulterior am aflat că în locul acela s-au mai rătăcit și alții care însă au fost întorși din drum fiindcă cineva trebuia să stea acolo tocmai pentru că era pericol să te rătăcești. Așa se explică și urmele de bețe ce le văzusem pe drumul greșit.

În fine, apucăm pe drumul cel bun, ieșim în adevăratul gol alpin, găsim cu ușurință semnele de pe pietre și la un moment dat ne întâlnim cu cei pe care îi lăsaserăm în ultimul punct de control. Nu le-a venit să creadă că am luat-o greșit și ne-au sfătuit să ne întoarcem la Bogâltin fiindcă ei strânseseră semnele și probabil și colegii lor or fi început operațiunea pe sectoarele următoare. De întors nici nu am vrut să aud, am cerut

detalii despre porțiunea următoare, gândindu-mă că după ce revenim în pădure vom găsi drumul și fără semne, erau cu siguranță multe urme prin noroaie.

După mai multe tentative eșuate, în sfârșit o veste bună: băieții au reușit să ia legătura prin stație cu cei de la Șaua Ciumerna care au zis că traseul e marcat în continuare și vor anunța și pe colegii lor să ne aștepte.

Timpu era destul de înaintat dar încă se putea ajunge înainte de ora 18. Am luat-o hotărâți spre șaua Ciumerna, unde am fost într-adevăr așteptați de cei din PC, iar în scut timp am trecut și de Șaua Prislop. A urmat coborâșul prin pădure spre satul Prisăcina. Atâta noroi n-am mai văzut niciodată. Cu toate că alunecăm la tot pasul ne-am ținut bine pe picioare și am ajuns la Prisăcina la timp pentru a spera să ne încadrăm în cele 9 ore. De aici drumul urcă ușurel spre Dobraia, bisericuța prin dreapta careia trecuserăm în urmă cu vreo 7 ore... Din nou am avut senzația că nu suntem pe drumul cel bun, deși urme erau destule prin noroi. Ne-a pus pe gânduri faptul că drumul ce trecea prin diverse proprietăți despărțite prin garduri și porți de lemn, iar toate porțile erau închise! Și semnele erau destul de rare pe aici... După ce am trecut de vreo patru porți închise am dat o fugă înapoi până la ultimul semn. Din fericire acesta se află la vreo (doar) 100 de metri în urmă, așa că ne-am liniștit și am continuat vijelios coborârea prin noroi. Am prins vreo doi iepuri dar le-am dat drumul; Mihaela se ajută de bețele de tracking dar a prins și ea un iepuraș care a fost și el norocos...

În fine, ajungem la ultimul punct de revitalizare: Izvorul Cracul Teiului. Avem 40 de minute pentru 3 kilometri, n-avem cum să nu ajungem la timp.

Drumul coboară prin pădure făcând zeci de serpentine; noroi până la gât, noi alergăm căutând din privire bannerul cu kilometrul 35. Apare neverosimil de târziu, deși am alergat la vale fără încetare.

Mihaela îmi spune să trec în față că ea merge mai bine în urma cuiva. Avem 25 de minute pentru 2,5 kilometri. Încă e bine... dar kilometrul 36 nu mai apare, deși noi coborâm în goană fără a ține seama de nimic.

La ora 17:58 dăm direct de kilometrul 37. Mai avem 2 minute pentru 500 de metri. Peste puțin timp auzim muzica de la sosire... Era ora 18, noi continuăm să înotăm prin noroi de data asta cu acompaniament muzical!

În fine, ieșim din pădure și la numai 30-40 de metri, linia de sosire... Mihaela a rămas vreo zece metri în urmă, îi fac semn să se grăbească, apoi trecem împreună linia de sosire cu 4 minute și 30 de secunde după limita de 9 ore...

Și totuși am trecut linia de sosire...!

Ne-am bucurat de o atenție deosebită din partea celor prezenți, cu toții ne-au felicitat că am ajuns chiar și în condițiile în care o apucaserăm pe cărări greșite... Într-un fel, ne-am simțit mai importanți decât cei care au sosit la jumătatea plutonului... Până la urmă, noi am fost aceia care au dat semnul pentru strângerea "jucăriilor". Era și timpul pentru că deși ploaia se oprise între timp, toată lumea era udă leoarcă și obosită.

În timp ce discutam cu un tip (cred că din Zărnești) care m-a invitat să particip la Maratonul Pietrei Craiului din 2 octombrie, văd că piciorul drept al Mihaelei sângerase zdravăn. Avea o tăietură de vreo cinci centimetri, probabil în urma căzăturii. Noroc cu puișul de șarpe, avea deja anti tetanosul făcut!

Drept este că am sunt dezamăgit de clasarea mai mult decât modestă. Obiectivul meu a fost să ajung în șase ore, dar chiar și fără rătăcire aș fi făcut vreo opt ore și jumătate, la jumătate de oră după penultimul.

În fine, se pare că pentru un astfel de concurs nu ajung cele patru antrenamente pe care le-am relatat în povestirile anterioare. Privind clasamentul constat că la categoria mea de vârstă, primul a sosit în 4:14:35, iar dacă mi-aș fi realizat obiectivul de șase ore, terminam abia pe locul opt!

Bogdan, vecinul de "cameră" a terminat în 7:58:50, clasându-se pe locul 121 în clasamentul general.

Tot din clasament am aflat cu bucurie că printre cei ce s-au înscris la M 40+ s-a numărat reputatul alpinist Coco Galescu, iar la M 30-40 la fel de cunoscutul Horia Colibașanu.

Înainte de festivitatea de premiere am avut surpriza să întâlnesc o fostă colegă, Ramona și o actuală colegă, Ionela. Surpriza lor de a mă vedea printre concurenți a fost bineînțeles la fel de mare!

Oricum, indiferent de amăgire sau dezamăgire, un lucru e cert: antrenamentele și concursul propriu-zis mi-au făcut cu siguranță numai bine: am cunoscut o mulțime de oameni deosebiți, am legat prietenii și am cunoscut locuri noi, în care poate altfel nu aș fi ajuns niciodată. Am făcut multă mișcare și cu siguranță sănătatea mea nu a avut decât de câștigat din asta, chiar pe termen lung.

Pentru toate acestea merită să mă gândesc dacă voi accepta provocarea din Piatra Craiului. La urma-urmelor, de ce nu?